

Bag Orbáns 'fredsmission' er der en rolig, utrættelig normalitet

af David Shavin, EIRNS

16. juli 2024

Der er gået to uger, siden den ungarske premierminister Viktor Orbán overrumplede atlantisterne ved at lande i Kiev den 2. juli, på det der skulle blive den første af fem rejser på hans »fredsmission«. Det blev efterfulgt af møder i Moskva, Beijing, Washington og Mar-a-Lago. Tilsyneladende upåvirket af bureaukraterne i Bruxelles' skrig og skrål, afleverede han i går sit resumé til Charles Michel, formanden for Det Europæiske Råd. Budskabet var klart. Efter at have advaret om, at »intensiteten af den militære konflikt vil blive radikalt intensiveret i den nærmeste fremtid«, foreslog han, at EU skulle mødes med Kina om en fredskonference.

På den ene side har Kina allerede præsenteret EU og andre for deres 12-punkts fredsforslag, så hvad er det nye ved forslaget fra Ungarns premierminister? Hvor stor en forskel kan det gøre, at et medlem af EU og NATO bryder rækkerne og tilslutter sig Kinas initiativ?

Ud over Orbáns specifikke handlinger de sidste to uger, er det der plager atlantisterne, at Orbán ved, at der vil komme ramaskrig, og det har han tilsyneladende allerede taget højde for. Han bliver ved med at være klar i målet. I den henseende deler han tilgang med Kinas Xi Jinping. De ved begge, at de taler med vestlige ledere, som, hvis man skal være diplomatisk, har en vis grad af galskab; alligevel fortsætter de roligt og ufortrødent, som om alle er fuldstændig intelligente og af god vilje.

Det er værd at nævne, at Orbán ikke er fortalere for en geopolitisk plan, hvor Vesten drejer væk fra Rusland for derefter at omstille sig til et stort opgør med Kina. Orbán og Ungarn ønsker at være en del af de store infrastrukturprojekter i Bæltet & Vejen. Vestens afhængighed af en række pyramidespil har været drivkraften bag militaristiske geopolitiske planer, men det er ikke normalt.

Kina har lige rapporteret et rekordstort handelsoverskud i sidste måned på 99 milliarder dollars. Sidste år eksporterede Kina industrivarer for 3,38 billioner dollars. Det er værd at bemærke, at i de fire kvartaler, der sluttede i marts 2024, nåede nye nettobanklån til industrielle låntagere seks gange sit tidligere højdepunkt, op til 614 milliarder dollars. Som New York Times udtrykte det, »har udlån til industrier næsten nøjagtigt erstattet de lån, der tidligere gik til ejendomssektoren.« Det vil sige, at da Kina stod over for den massive spekulative ejendomsboble i Evergrande, greb landet ind, reducerede gearingen af spekulationerne og kanaliserede kredit til industrien. Man kan spore det til Alexander Hamiltons nationalbankstrategi, til et konfuciansk moralkodeks eller til Kinas version af socialisme – uanset hvad gjorde de, hvad ethvert normalt land ville gøre.

I dag bragte Kinas halvofficielle Global Times et omfattende interview med den uafhængige kandidat til den amerikanske kongres fra Bronx (CD15), Jose Vega, en fortæller for økonomien og filosofen Lyndon LaRouche, som mener, at Bronx skal genopbygges med Hamiltons metoder. Global Times fremhævede Vegas og to samarbejdspartners – Simon Miller og Robert Castles – mod og moral, da de offentligt kritiserede neokonservative som Matthew Pottinger, der, som Vega forklarede, »spredte løgne og bliver betalt for at forvirre den amerikanske offentlighed. Han forsøger at få os ind i krige og en atomkrig, ikke bare med Kina, men også med Rusland. Hans job er at sikre, at den amerikanske offentlighed nærer en form for ubegrundet og irrationelt had til Kina...”

Der er mange kinesere, som ville være glade for at erfare, at der findes normale amerikanere.

Kinas Xi Jinping har lagt den selvsamme amerikanske model på verdens bord om, at fattigdom kan udryddes og middelklasser skabes med velvalgte store infrastrukturprojekter og beskyttelse af langsigtede investeringer for at støtte og fremme disse projekter. Orbán har fremlagt på verdens bord, at en leder af en vestlig nation kan høre dette, både når det gælder økonomi og fredeligt samarbejde mellem nationer.

Det gør hele forskellen i verden, at patrioter i hvert af deres lande, når de frigør sig fra fantasien om, at NATO vil få deres ukrainske stedfortræder til militært at besejre Rusland, lærer Orbáns eller Xis tålmodige, utrættelige optimisme baseret på Bælte & Vej-tilgangen. Denne proces med »intelligent nationalisme« skal ikke kun fortsætte, men den må også overgå de forventede mord og terror fra de onde kræfter i den atlantiske "permanente krigsskare". Schiller Instituttets webcast den 10. juli: »Orbán Tries Diplomacy While NATO Plans More War« burde hjælpe de gode folk fremad!

Foto: Ronan Furuta / Unsplash